

2020. június 30. - **A tudományos vizsgálódást eszközként használják a magyar közvélemény manipulációjára**

Mióta Szakács Árpádnak megjelent a sokak által idézett írása a trianoni békediktátum és a szabadkőművesség kapcsolatrendszeréről, sejteni lehetett, hogy a másik oldal ezt nem fogja szó nélkül hagyni. Az is kikövetkeztethető volt, hogy nagyjából mit és milyen stílusban fognak majd előadni: az érvelést a minősítgetés fogja helyettesíteni, a logikus okfejtést az útszéliség, s hogy a „tudományos” fősodor siet majd elhatárolódni. Az viszont nem volt előre megjósolható, hogy a szellemi alvilágról fröcsögő Ungváry Krisztián a vita alapkérdésének ügyében milyen álláspontra helyezkedik.

Vállalja-e Romsics Ignác teljességgel komolyanvehetetlen, tudománytalan álláspontját, miszerint a szabadkőművesség aknamunkája a történelmi Magyarország szétverésében „mese”, „konteó” stb., vagy taktikailag ügyesebb megoldást választ, elismeri, hogy e titkos társaság Raffay Ernő által jól dokumentált tevékenysége befolyásolta az események menetét, de ezt a hatást igyekszik bagatellizálni. Ungváry az előző megoldást választotta, s ezzel könnyen cáfolhatóvá, tudományosan egyszerűen tarthatatlanná tette álláspontját.

Aki intellektuálisan egy kicsit is komolyan veszi önmagát és rendelkezik a valóságérzékelés, illetve a lényeglátás minimumával, az előbb-utóbb rájön, hogy a fősodratú politológia, a hivatalos történelemtudomány azzal, hogy kirekeszti a látóköréből a rejtett összefüggéseket, a háttérerőket, a „parapolitikát”, lényegében csak a felszínt kapargatja.

A platóni barlang hasonlatot idézve, mely szerint az emberek lekötözve ülnek egy barlangban egész életükben, s az előttük elvonuló árnyakat figyelik, tudósaink mindössze abban versengenek, hogy ki veszi ki jobban az egyes tárgyak kontúrait a falon. Platón szerint ha valaki felfezetné e szerencsétlen embereket a fénybe, azt meggyilkolnák. Ma ugyebár a baloldal, legalábbis Magyarországon, már nem bír olyan hatalommal, mint 1919-ben vagy a kommunista érában. Nem tud fizikailag ellenfelei életére törni, bár ahogy meghallgatjuk őszinte kifakadásait minden keresztény meggyilkolásától a fideszes hullák IFA-platókra való feldobásáig, ne legyen kétségünk, hogy ma sem tétlenkednének, ha módjuk lenne a likvidálásunkra.

Szakács Árpád pedig első célpontjaik egyike lenne, hiszen ő az, aki emlékezetes cikksorozatában adatok tömkelegével bizonyította, hogy pont a tudatformálás, a kultúra területén milyen mértékű a kőkemény nemzetellenes SZDSZ-es vonal továbbélése, hogy a kultúrára szánt költségvetési összegek nagy része ma is olyanok zsebében landol, akik nemhogy nem törekednek a magyar nemzeti öntudat táplálására és a kommunizmus ideje alatt eltorzított magyar történelmi önkép kiigazítására, hanem épp fordítva. Tevékenységük elsősorban a nemzeti keresztény önazonosság módszeres roncsolására és a proletárinternacionalista korszak magyarellenos propagandájának továbbéltesére irányul, persze kozmopolita libertariánus mezben.

És épp Szakács Árpád az, aki újságíróként, könyvkiadóként sokat tett azért, hogy példaképeiket, a szélsőbaloldali terrorista Szabó Ervintől Károlyi Mihályon át Jászi Oszkárig a valós tevékenységük alapján ismerje meg az ország közvéleménye. Cáfolhatatlan adatokkal tette nevetségessé Romsics Ignácot, Ablonczy Balázst, Ungváry Krisztiánt és még sorolhatnánk.

Meghallgatva a baloldal Trianon-narratíváit, kezdve a hardcore verziótól, a Bauer Tamás-féle

teóriától, miszerint a békeparancs igazságos volt, egészen a szabadkőműves összefüggést tagadó, Károlyiék mentegető, a Monarchia korabeli magyar kisebbségpolitikát hibáztató Romsics és köreinek „soft” szövegéig, azt láthatjuk, hogy e tábor lényegében a tudományos vizsgálódást eszközként használja a magyar közvélemény manipulációjára.

Ügyet sem vetve a tényleges mögöttes tényekre, arra, hogy Károlyiék akkor szerelték le a magyar hadsereget, amikor az országot három oldalról fenyegette támadás, hogy ezek az emberek Trianon után is saját hazájuk ellen lobbiztak, ahol csak tudtak, beleértve a kisantant élpolitikusait, s attól sem riadtak vissza, hogy arról próbálják meggyőzni a szerb, illetve a cseh vezetést, hogy fegyveresen buktassák meg Horthy Miklóst és őket segítsék hatalomba.

(Szembeötlő a párhuzam a magyar diplomáciát rendszeresen hátba támadó, Magyarországot különböző fórumokon feljelentő álmagyar baloldallal, mely a maradék magyar szuverenitást is feloldaná a globalista erők által irányított Európai Egyesült Államokban.)

Mindezek mellett már apróságnak tűnik az, hogy a Monarchia kisebbségpolitikáját nem vetik össze a korabeli francia vagy akár a mai szlovák, ukrán vagy román kisebbségpolitikával.

Nyilván, mert kiderülne, hogy összehasonlíthatatlanul jobb volt szlováknak, ukránnak vagy romának lenni az ellenséges propaganda által a „népek börtönének” nevezett Monarchiában, mint amilyen ma magyarnak lenni a szlovák fennhatóság alatt álló Felvidéken, az ukrán elnyomás alatt sínylődő Kárpátalján vagy a románok által belső gyarmatosításnak kitett Erdélyben.

Elnézve kétségbeesett küzdelmüket a tényleges mozgatórugók elfedéséért, Thomas S. Kuhn elmélete jut eszünkbe, amit A tudományos forradalmak szerkezete című munkájában fejtett ki. Eszerint a tudomány nem lineárisan fejlődik, additív módon, hanem tudományos forradalmakon, úgynevezett paradigmaváltásokon keresztül. A paradigma lényegében azt a szemüveget jelenti, amivel az adott kor tudósai a világra néznek, felöleli a problémák beazonosítását s a megoldási módszereket egyaránt. Paradigmaváltásra több frappáns példát hoz fel Kuhn, így a ptolemaioszi világkép lecserélését a kopernikuszira, a newtoni paradigma einsteinire váltását vagy az Euklidész nevéhez kötött geometriának a Bolyai–Lobacsevszkij-elmélet szélesebb kontextusába való helyezését. Két paradigmaváltás között a tudomány Kuhn szerint mindössze rejtvényfejtéssel foglalkozik.

Nos, ha azokat a szerzőket említjük, akár a politológia, akár a politikatörténet, akár a történettudomány terén, akik tagadják a szabadkőművesek és egyéb titkos társaságok vagy akár a „mélyállam” valóságalkító erejét, rájuk – ha nem tulajdonítunk nekik negatív szándékot –igencsak illik a jámbor rejtvényfejtetés, a felszíncapirgálás.

De semmi okunk nincs arra, hogy ne vegyük észre, itt valójában egy olyan komplex hatalmi struktúrával – Pokol Béla örökbecsű megfogalmazásával élve: „hidrával” – van dolgunk, mely átszövi a politikát, a gazdaságot, a médiát, a tudományos világot, s mely nem kis mértékben egy nemzetközi globális hálózatba van becsatolva. Ezek az erők elérték azt, hogy ma nagyon sok jóra való értelmiségi felszisszen, ha Soros György nevét meghallja, holott Soros egy látható figurája ennek a háttérhatalomnak, és üzelmein keresztül nagyon jól ábrázolható – akár tudományos egzaktsággal is – a nemzetközi baloldalt teljes mértékben és a jobboldalt jelentős mértékben uraló hálózat működése.

Ez a társaság a kilencvenes években olyan hatalommal rendelkezett, hogy Kis János arról ábrándozhatott: az SZDSZ lesz valamikor az MSZP jobboldali váltópártja. Szerencsére e nemzetpolitikai szempontból apokaliptikus vízió megvalósulását maga az SZDSZ akadályozta meg, amikor a kiéhezett gazdasági holdudvar nyomására 1994-ben bekéredzkodett az általa addig gyalázott MSZP mellé a kormánykoalícióba. De akkoriban tényleg úgy állt a helyzet,

ahogy Kornis Mihály üvöltötte Bayer Zsoltnak a telefonba 1994 táján, volt ötezer értelmiségi, akik megszabták a kimondhatóság, a szalonképesség határát, olyan tematizációs, szemantikai és hermeneutikai hatalommal bírtak, mely közelítette a monopolhelyzetet.

Ezt a kvázi totális kognitív hatalmat sikerült a Fidesz vezette kormányoknak valamennyire kiegyensúlyozni, bár attól messze vagyunk, hogy például a társadalomtudományi szférában a nemzeti erők vegyék át a kánonképzés szerepkörét. A kozmopolita ballib erőknek az allergiás reakciója, az a fékevesztett stílus, amivel Vásárhelyi Máriától Ungváry Krisztiánig Szakács Árpádra támadnak, jelzi, hogy ismét sikerült az elevenükre tapintani.

A szabadkőművesség hatásrendszeréről folyó jelen vita tétje nemcsak az igazság beazonosítása történelmünk egyik kulcsfontosságú, máig ható kérdésében, hanem az is, hogy sikerül-e ledönteni egy újabb tabut abból a jól felépített rendszerből, mely felállításának célja az volt, hogy ki se tudjuk beszélni szenvedéstörténetünket, hogy még szólni se lehessen a valós problémákról.

Ez persze egy okkal több, hogy mindent megtegyünk azért, hogy a szabad tudományos vizsgálódás számára meghódítsunk egy újabb fontos területet, hogy legalább a nemzeti fősodor kommunikációjában polgárjogot kapjanak a tényleges valóságmagyarázatok, hogy a tematizációs diktatúra mára már fogyatkozó hadállásaiból egy újabbat bevegyünk. **Borbély**

Zsolt Attila

A szerző jogász-politológus